

ateş gücü, sürat ve manevra kabiliyeti yeteneklerini bir araya getiren kara aracı, ilk ortaya çıktığı dönemde hak ettiği değeri görememiş ve piyade sınıfına yardımcı ek bir kuvvet olarak değerlendirilmiştir. Bu şekilde bakış açısının etkileri, iki dünya savaşı arası dönemde yapılan tartışmalarda pasif bir tutumla devam etmiştir. İngiltere ve Fransa'daki devlet kademelerinin tankın yavaş, hantal ve ağır olduğu, ekonomiye zararının bulunduğu yönündeki görüşü ile tankın muharebe sahasında olmasını zaruri ve zırhlı birlik sayısının arttırılmasını gerekli gören gelenekçi subay sınıfının aksini iddia eden söylemleri, uzun bir müddet karargâh subaylarının gündeminde kalmıştır.

Alman Silahlı Kuvvetleri ise askerî literatürde yerini alan bu yeni sınıfa olumlu yaklaşmıştır. Versay Antlaşması gereğince askerî yetki ve imkânlarının kısıtlanması, Almanya'yı yeni çözüm yolları aramaya itmiştir. Ülkenin geleceğin muharebe sahalarında teknolojinin etkisini göz ardı etmeyişi, kısa sürede meyvelerini vermiştir. Bisiklet tekerleği, karton ve sebze kasalarından ilk tank prototipleri oluşturularak tank talimlerine başlanmıştır. Motorlu birlikler konusunda üretken ve yetenekli subaylar, İngiltere ve Fransa'nın manevralarına gönderilmiş, basılı yayınlar Almanca'ya çevrilmiş, ordu mecmualarında tankın gerekli olduğu fikri dayatılmaya çalışılmıştır. Adolf Hitler'in iktidara gelmesi ile bu konudaki teknik teoriler ilk defa pratiğe dökülmeye başlanmıştır. Sovyet Rusya coğrafyasında resmî olarak ilk tank eğitim ve manevralarını yapan Almanya, bu yeni ekolün öncü uygulaması olan Blitzkrieg Doktrini'ni (Yıldırım Doktrini) ortaya atmakta zorlanmamıştır. Alman askerî doktrinine göre tank kuvvetleri; piyade sınıfına destek veren birlik konumunda olmayacak, taarruz odaklı ayrı bir muharip sınıf olarak değerlendirilecek, pi-